

Vec C-614/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

4. október 2021

Vnútroštátny súd:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

4. október 2021

Žalobca:

G

Žalovaný:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Predmet konania vo veci samej

Žalovaný neposudzoval žiadosť žalobcu o azyl, pretože vychádza z toho, že je za to zodpovedná Malta. Žalobca sa bráni proti tomuto rozhodnutiu, pretože v prípade svojho odovzdania na Maltu sa obáva, že sa dostane do situácie, ktorá nie je zlučiteľná s článkom 4 Charty.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Rechtbank (ďalej len „súd“) podľa článku 267 ZFEÚ predkladá prejudiciálne otázky týkajúce sa rozsahu a účelu zásady vzájomnej dôvery v rámci odovzdania žiadateľa zodpovednému členskému štátu, keď v tomto členskom štáte dochádza k porušovaniu základných práv žiadateľa a štátnych príslušníkov tretích krajín vo všeobecnosti vo forme okrem iného tzv. *pushback* a zaistenia. Vzniká aj otázka, akými dôkaznými prostriedkami žiadateľ disponuje a aká miera dokazovania platí, keď tento uvádza, že odovzdanie sa podľa článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin musí odmietnuť.

Prejudiciálne otázky

I Má sa nariadenie Dublin so zreteľom na odôvodnenia 3, 32 a 39 v spojení s článkami 1, 4, 6, 18, 19 a 47 Charty základných práv Európskej únie vykladať a uplatňovať v tom zmysle, že zásada medzištátnej dôvery je nedeliteľná, takže závažné a systematické porušovanie práva Únie, ktorého sa pred odovzdaním dopúšťa prípadne zodpovedný členský štát voči príslušníkom tretích krajín, ktorí (ešte) nie sú navrátilcami podľa nariadenia Dublin, je absolútnou prekážkou ich odovzdania tomuto členskému štátu?

II V prípade zápornej odpovede na prejudiciálnu otázku uvedenú vyššie: Má sa článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin v spojení s článkami 1, 4, 6, 18, 19 a 47 Charty základných práv Európskej únie vykladať v tom zmysle, že v prípade, keď zodpovedný členský štát závažným a systematickým spôsobom porušuje právo Únie, odovzdávajúci členský štát nesmie uplatňovať zásadu vzájomnej dôvery, ale musí odstrániť všetky pochybnosti o tom, že žiadateľ sa po jeho odovzdaní dostane do situácie, ktorá odporuje článku 4 Charty základných práv Európskej únie, resp. musí osvedčiť, že sa tak nestane?

III Akými dôkazmi môže žiadateľ podložiť svoje tvrdenia o tom, že článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin bráni jeho odovzdaniu, a aká miera dokazovania sa pri tom má uplatniť? Má vydávajúci členský štát vzhľadom na odkazy na *acquis* práva Únie uvedené v odôvodneniach nariadenia Dublin povinnosť spolupracovať alebo povinnosť ubezpečiť sa, resp. musí v prípade závažného a systematického porušovania základných práv voči príslušníkom tretích krajín zo strany

zodpovedného členského štátu vyžadovať individuálne záruky toho, že základné práva žiadateľa budú po jeho odovzdaní (veľmi dôsledne) dodržiavané? Bude odpoveď na túto otázku iná, keď sa žiadateľ nachádza v dôkaznej núdzi, pokiaľ svoje konzistentné a podrobné tvrdenia nemôže doložiť dokumentmi, zatiaľ čo to vzhľadom na druh tvrdení nemožno očakávať?

Citované predpisy práva Únie a medzinárodného práva

Článok 1 a článok 33 Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov (ďalej len „Ženevský dohovor“)

Články 1, 4, 6, 18, 19, 47, 51 a 52 Charty základných práv Európskej únie

Odôvodnenia 3, 19, 32 a 39, ako aj články 3 až 5 a článok 17 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31) (ďalej len „nariadenie Dublin“)

Článok 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9) (ďalej len „smernica 2011/95“)

Rozsudok z 19. marca 2019, Jawo (C-163/17, EU:C:2019:218, body 78 – 92)

Rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, body 59, 63 – 65, 75 a 76)

Krátke zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobca 19. júna 2019 požiadal o azyl na Malte. Po svojom príchode do tohto členského štátu strávil tri mesiace v zaistení a štyri mesiace v utečeneckom tábore. Po pobyte v nemocnici v dôsledku ťažkého pracovného úrazu mu bolo povedané, že musí opustiť utečenecký tábor. Napriek svojim zdravotným problémom bol nútený pracovať, pretože už nedostával podporu. Keď 5. decembra 2020 opustil Maltu, ešte nebol vypočutý o dôvodoch podania jeho žiadosti o azyl.
- 2 Dňa 12. januára 2021 pricestoval do Holandska a požiadal tam o azyl. Žalovaný zastáva názor, že za posúdenie tejto žiadosti je zodpovedná Malta, a z tohto dôvodu rozhodnutím z 22. marca 2021 rozhodol, že nebude posudzovať žiadosť žalobcu o azyl. Už 9. februára 2021 bola medzi Maltou a Holandskom uzavretá dohoda o uznaní zodpovednosti.

- 3 Proti tomuto rozhodnutiu z 22. marca 2021 podal žalobca žalobu a okrem toho požiadal Voorzieningenrechter (sudca príslušný na rozhodovanie o predbežných opatreniach, Holandsko), aby vydal predbežné opatrenie. Sudca toto navrhované predbežné opatrenie vydal 2. apríla 2021 a nariadil zákaz odovzdania žalobcu na Maltu, kým nebude vydané rozhodnutie o žalobe.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 4 Žalobca sa obáva, že po jeho odovzdaní na Maltu nebudú dodržiavané jeho základné práva. Podkladá to svojimi tvrdeniami, dôkazným materiálom v súvislosti s jeho úrazom a pre krajinu špeciálnymi informáciami o prijímaní príslušníkov tretích krajín na Malte.
- 5 Žalovaný zastáva názor, že na základe zásady vzájomnej dôvery (v prejudiciálnych otázkach nazývanej medzištátna dôvera) možno vychádzať z toho, že po odovzdaní žalobcu na Maltu nebudú porušované jeho základné práva. Žalobca nepodložil svoje tvrdenia týkajúce sa jeho prijatia na Malte dokumentmi. Oponujúc vyhláseniu žalobcu o tom, že ešte nebol vypočutý a že ešte nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o azyl, žalovaný poukazuje na dohodu o uznaní zodpovednosti.
- 6 Žalovaný ďalej uplatňuje, že rozhodnutie, ktoré vydal, neodporuje judikatúre Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a že niet dôvodu na prevzatie posudzovania žiadosti o azyl podľa článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin od Malty.

Krátke odôvodnenie podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 7 Súd berie do úvahy, že pri vykonávaní nariadenia Dublin platí zásada vzájomnej dôvery a že možno vychádzať z toho, že žiadateľ sa po jeho odovzdaní nedostane do situácie, ktorá odporuje článku 4 Charty. Ak žiadateľ tvrdí opak, musí to aj dokázať.
- 8 Posudzovanie podľa článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin sa obmedzuje na situáciu po odovzdaní žiadateľa, najmä na jeho prijatie a životné podmienky, ako aj kvalitu azylového konania v zodpovednom členskom štáte, pričom tá obsahuje aj to, že cudzinec prípadne môže podať opravný prostriedok.
- 9 V konaniach týkajúcich sa rozhodnutí o odovzdaní v zmysle nariadenia Dublin je súd stále častejšie konfrontovaný s právnou otázkou, či sa má uplatňovať zásada vzájomnej dôvery, keď na území rôznych členských štátov dochádza, resp. rôzne členské štáty sa dopúšťajú zjavného porušovania základných práv. Tak existuje mnoho hlásení o *pushbackoch* a uzatvárajú sa dohody s tretími štátmi, aby sa zabránilo vstupu do Únie (*pullbacks*).

- 10 Zároveň členské štáty musia dodržiavať Ženevský dohovor, Európsky dohovor o ľudských právach (ďalej len „EDLP“) a Chartu. V nich stanovený zákaz *refoulement*, ktorého predpokladom je podľa názoru ESĽP individuálne skúmanie dôvodov azylu v konkrétnom prípade, však stráca akýkoľvek význam, keď sa príslušníkom tretích krajín fakticky znemožní vstúpiť na územie Únie, aby požiadali o medzinárodnú ochranu.
- 11 Z rozsudku vo veci Jawo súd odvodzuje, že zásada vzájomnej dôvery obsahuje i to, že členské štáty vždy rešpektujú všetky základné práva a zaručujú ich zachovávanie voči každej osobe.
- 12 *Pushback* a *pullback* však podkopáva účinnosť nariadenia Dublin a zásadu vzájomnej dôvery. Žiadatelia o azyl sú konfrontovaní s rizikom vyhostenia a odrádzaní od toho, aby žiadali o ochranu v určitých členských štátoch. To potom zvyšuje tlak na azylové a prijímacie kapacity iných členských štátov.
- 13 Rozhodujúci orgán smie na základe vyššie uvedenej zásady vychádzať z toho, že po odovzdaní žiadateľa nebudú porušované jeho základné práva. Ak však žiadateľ pred súdom preukáže, že v zodpovednom členskom štáte a z jeho strany dochádza k systematickému porušovaniu jeho základných práv a/alebo základných práv štátnych príslušníkov tretích krajín vo všeobecnosti, vzniká otázka, či v takejto situácii musí byť odovzdanie absolútne zakázané a/alebo sa určenie zodpovedného členského štátu môže bez ďalšieho zakladať na zásade vzájomnej dôvery.
- 14 Podľa presvedčenia súdu na Malte vo veľkom rozsahu dochádza k *pushbackom* a sú tam štrukturálne deficity v rámci prijímacích kapacít a kvality prijímania. Migranti sú taktiež systematicky a za obzvlášť zlých podmienok držaní v zaistení. Okrem toho je konanie o postupe proti zaisteniu postihnuté vadami, pretože nie je zaručený prístup k súdom a k právnomu poradenstvu. Základné práva sú porušované nielen na vonkajšej hranici, ale aj po vstupe na územie. Na rozdiel od iných členských štátov Malta napokon nespochybňuje, že už nemôže plniť svoje medzinárodné záväzky.
- 15 Podľa názoru súdu *pushback* predstavuje porušovanie článkov 1, 4, 18 a 19 Charty. Aj ESĽP opakovane rozhodol, že spôsob, akým Malta drží žiadateľov o azyl v zaistení, porušuje článok 5 EDLP.
- 16 Súd si teraz kladie otázku, aký dosah má zásada vzájomnej dôvery, a chcel by vedieť, či je táto zásada deliteľná v tej forme, že sa bude klásť otázka, kde a v ktorom období dochádza k porušovaniu základných práv, na ktoré základné práva sa to vzťahuje a do akej miery má význam postoj zodpovedného členského štátu.
- 17 Ani Charta ani EDLP nestanovujú hierarchiu vo vzťahu k všetkým základným právam. Súd preto vychádza z toho, že zásada vzájomnej dôvery vyžaduje, aby boli dodržiavané všetky základné práva vždy a na území všetkých členských

štátov a nie iba vo vzťahu k žiadateľom o azyl, ktorí sa vracajú do členského štátu zodpovedného za posúdenie ich žiadosti o azyl.

- 18 Ak Súdny dvor bude vykladať právo Únie v tom zmysle, že sa má posudzovať len riziko porušenia článku 4 Charty voči dotknutému žiadateľovi, súd dospeje k záveru, že Súdny dvor tým považuje zásadu vzájomnej dôvery za deliteľnú. V takom prípade súd žiada Súdny dvor, aby ozrejmil, ktorý právny základ sa pritom uplatní.
- 19 Ústrednou právnou otázkou je, či súdy musia zásadu vzájomnej dôvery rozdeliť na dôveru pred odovzdaním a dôveru po odovzdaní, ako aj na dôveru týkajúcu sa špecifickej situácie vracajúceho sa žiadateľa o azyl a dôveru v dodržiavanie všetkých základných práv voči všetkým príslušníkom tretích krajín zo strany zodpovedného členského štátu.
- 20 Rozhodnutie sa opiera o „dôveru“, keď ide o očakávania vo vzťahu k budúcim udalostiam. Ak je skutočne isté, že zodpovedný členský štát neplní svoje povinnosti dodržiavať základné práva, vzniká otázka, na čom potom táto dôvera spočíva.
- 21 Prvá otázka je, či v rámci konštatovania, že zodpovedný členský štát závažne a systematicky porušuje viaceré základné práva voči príslušníkom tretích krajín, musí byť odovzdanie do tohto členského štátu zakázané už len z tohto dôvodu. V prípade zápornej odpovede na túto otázku potom vzniká otázka, či východiskový bod pri posudzovaní toho, či ide o situáciu v zmysle článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin, ešte musí tvoriť vzájomná dôvera.
- 22 Súd by chcel vedieť, či sa slovné spojenie „zaobchádzanie v členských štátoch“, ktoré Súdny dvor použil v bode 82 rozsudku vo veci Jawo, má chápať ako „v členských štátoch a/alebo z ich strany“. Ak sa toto slovné spojenie má vykladať reštriktívne ako „v“ v zmysle „na území členského štátu“, odníma to článkom 18 a 19 Charty a článku 3 ods. 1 nariadenia Dublin ich význam. Ak totiž žiadatelia o azyl budú držaní mimo územia členských štátov, nemôže dochádzať k porušovaniu „v“ členských štátoch.
- 23 Odôvodnenie 32 nariadenia Dublin, zdá sa, poukazuje na to, že povinnosť dodržiavať základné práva vznikne už vtedy, keď žiadateľ o azyl podlieha (súdnej právomoci, resp.) vplyvu členských štátov, a nie až po tom, keď skutočne pricestoval do Únie. Iný výklad negatívne ovplyvňuje potrebný účinok Charty a článku 3 ods. 1 nariadenia Dublin, pretože potom sa členský štát môže vyhýbať svojej zodpovednosti za príslušníka tretej krajiny tým, že fakticky zabráni jeho pricestovaniu.
- 24 Navyše, článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin môže brániť odovzdaniu. Pri uplatňovaní tohto ustanovenia sa musí posudzovať, v akej situácii sa bude žiadateľ nachádzať po jeho odovzdaní. Podľa bodu 82 rozsudku vo veci Jawo, ktorý zodpovedá odôvodneniu 32 nariadenia Dublin, musí „zaobchádzanie s osobami“, ktoré žiadajú o medzinárodnú ochranu, okrem iného spĺňať požiadavky Charty

- a EDLP. Dosah zásady vzájomnej dôvery a obdobie, v ktorom musia členské štáty splniť svoje povinnosti, sa preto zjavne neobmedzujú ani na obdobie po odovzdaní a ani iba na dodržiavanie článku 4 Charty.
- 25 Súd by sa od Súdneho dvora chcel dozvedieť, ako úzko sa má vykladať článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin a či sa musí zohľadňovať len dodržiavanie článku 4 Charty alebo všetkých základných práv.
 - 26 Súd okrem toho žiada o ozrejmienie vo vzťahu k otázke, či má na mieru rizika porušenia základných práv po odovzdaní vplyv aj porušovanie spáchané voči žiadateľovi pred jeho odovzdaním alebo príslušníkom tretích krajín vo všeobecnosti. Na rozdiel od smernice 2011/95 totiž nariadenie Dublin neobsahuje žiadne ustanovenie, podľa ktorého predchádzajúce prenasledovanie jednoznačne svedčí v prospech toho, že obavy žiadateľa sú dôvodné.
 - 27 V tomto prípade bolo rozhodnutie o odovzdaní vydané po tom, keď bola uzavretá dohoda o uznaní zodpovednosti. Tým sa podľa holandskej právnej praxe získa záruka toho, že nedôjde k porušeniu článku 4 Charty. Súd si kladie otázku, či to platí aj v prípade situácie aká je na Malte.
 - 28 Uvedený holandský výklad tejto dohody vedie k tomu, že jej obsah a dosah siahajú ďalej než kam to chcel normotvorca Únie v článku 18 nariadenia Dublin. Toto ustanovenie totiž zaručuje prevzatie alebo prijatie späť, nie však posúdenie žiadosti o azyl. Súd preto žiada Súdny dvor aj o ozrejmienie dosahu dohody o uznaní zodpovednosti.
 - 29 Okrem toho vzniká otázka, aký význam má postoj zodpovedného členského štátu. Súdny dvor o tom v bode 92 rozsudku vo veci Jawo uviedol, že v prípade ľahostajnosti orgánov musia deficity, ktoré bránia odovzdaniu, dosiahnuť „osobitnú úroveň závažnosti“. Vynára sa preto otázka, či je táto úroveň nižšia, ak orgány nie sú ľahostajné. Pre žiadateľa o azyl však nie je dôležité, či sa porušovanie jeho základných práv zakladá na ľahostajnosti alebo nemohúcnosti zodpovedného členského štátu. Aj veľký príliv príslušníkov tretích krajín a s tým súvisiace praktické problémy môžu z právneho hľadiska len ťažko predstavovať ospravedlnenie toho, že členský štát už neplní svoje povinnosti dodržiavať základné práva vyplývajúce z práva Únie.
 - 30 Na rozdiel od otázok položených vo veciach C-254/21, C-228/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 sa otázky súdu týkajú situácie, keď prípadne zodpovedný členský štát pred odovzdaním vykazuje závažné deficity čo sa týka jeho povinností dodržiavať základné práva vyplývajúce z práva Únie a tak nekoná v rámci právnych noratívov, ale ich porušuje. Otázky sa vzťahujú výlučne na problematiku, či sa odovzdanie má absolútne zakázať, a subsidiárne na to, či pri určovaní zodpovedného členského štátu musí zásada vzájomnej dôvery zostať neuplatnená, keď pred odovzdaním dochádzalo k porušovaniu základných práv [voči žiadateľovi] alebo voči príslušníkom tretích krajín vo všeobecnosti.

- 31 Ak odovzdanie nie je vylúčené už za uvedených okolností, ako ďalšia vzniká otázka, či sa členský štát, ktorý by chcel žiadateľa odovzdať, potom môže buď odvolávať na zásadu vzájomnej dôvery alebo podľa práva Únie musí sám rozptýliť všetky pochybnosti o tom, že po odovzdaní sa bude porušovať článok 4 Charty, alebo musí preukázať, že sa tak nestane.
- 32 S poukázaním na rozsudok zo 16. februára 2017, C. K. a i. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), by súd chcel od Súdneho dvora vedieť, či pre prípad, že žiadateľ predloží objektívne dôkazy o závažnom porušovaní základných práv pred odovzdaním, je povinnosťou odovzdávajúceho členského štátu vylúčiť, že s týmto odovzdaním je spojené skutočné nebezpečenstvo porušenia článku 4 Charty, a v dôsledku toho odstrániť všetky vážne pochybnosti o tom, či po odovzdaní budú zachovávané základné práva zaručované Chartou.
- 33 Prenesenie dôkazného bremena zodpovedá povinnostiam členských štátov. Navyše, pre členské štáty je unesenie tohto dôkazného bremena jednoduchšie ako pre žiadateľa. Dohoda o uznaní zodpovednosti už slúži ako záruka toho, že zodpovedný členský štát plní svoje povinnosti vyplývajúce z článku 18 nariadenia Dublin. Na doplnenie by sa mohli požadovať výslovné záruky týkajúce sa okrem iného prijatia po odovzdaní a mohlo by sa skúmať, do akej miery sú tieto záruky dodržané.
- 34 Ak by Súdny dvor vykladal právo Únie v tom zmysle, že odovzdávajúci členský štát nezávisle od skorších prípadov porušovania iných základných práv ako článku 4 Charty podľa zásady vzájomnej dôvery nemá povinnosť niečo bližšie odôvodňovať a skúmať, vzniká otázka, ako môže žiadateľ preukázať, že článok 3 ods. 2 bráni odovzdaniu.
- 35 Súd by tiež chcel vedieť, ktoré požiadavky a aké meradlo musia platiť pre dôkazy, ktoré žiadateľ predkladá, aby podložil svoje obavy, že po jeho odovzdaní sa dostane do situácie, ktorá nie je zlučiteľná s článkom 4 Charty. V prílohe II vykonávacieho nariadenia (EÚ) č. 118/2014 totiž nie sú uvedené žiadne dôkazné prostriedky vo vzťahu k uplatňovaniu článku 3 ods. 2 a článku 17 ods. 1 nariadenia Dublin.
- 36 So zreteľom na východisko nariadenia Dublin, podľa ktorého, pokiaľ nejde o výnimku, sa na účely určenia, ktorý členský štát je zodpovedný, robí osobný pohovor, by vyjadrenie žiadateľa o jeho skúsenostiach v zodpovednom členskom štáte muselo mať význam. Toto vyjadrenie totiž môže obsahovať indície na to, že odovzdanie sa podľa článku 3 ods. 2 nariadenia Dublin musí zakázať, alebo na to, že členský štát, ktorý musí určiť, ktorý členský štát je zodpovedný, prevezme posudzovanie žiadosti o azyl.
- 37 Ak by bol tento výklad správny, znamená to, že sa musí preveriť pravdivosť vyjadrenia žiadateľa. Súd žiada Súdny dvor, aby toto objasnil a oznámil, aké požiadavky sa smú klásť na žiadateľa. Podľa názoru súdu však tieto požiadavky nesmú byť také vysoké, aby bolo pre žiadateľa nemožné ich splniť.

- 38 Ostatne, žiadateľ nemôže od zodpovedného členského štátu požadovať žiadne záruky. Princíp, že po odovzdaní sa žiadateľ v prípade porušenia jeho základných práv musí obrátiť na orgány zodpovedného členského štátu, implikuje, že najprv musí dôjsť k tomuto porušeniu, aj keď skoršie prípady porušenia základných práv boli odovzdávajúcemu členskému štátu známe alebo mu museli byť známe.
- 39 V konaní podľa nariadenia Dublin sú základom skorších skúseností žiadateľov o azyl často „negatívne situácie“, ako je zabránenie prístupu ku konaniu alebo k prijatiu. Tento druh porušenia je obzvlášť náročné dokázať, tým viac, že sa o tom spravidla nevystavujú žiadne dokumenty. Preto je tiež potrebné ozrejmiť, akými dôkaznými prostriedkami môže žiadateľ podložiť svoje tvrdenie, že článok 3 ods. 2 nariadenia Dublin bráni odovzdaniu, ako aj to, aké požiadavky a aká miera dokazovania platia pre vyjadrenia, ktoré poskytne samotný žiadateľ.
- 40 Treba tiež vyjasniť, či členské štáty majú povinnosť spolupracovať, ktorá je porovnateľná s povinnosťou stanovenou v článku 4 smernice 2011/95, a či odovzdávajúci členský štát v situácii ako je na Malte musí vyrovnať situáciu žiadateľa pri dokazovaní, aby tak zabránil tomu, že po jeho odovzdaní budú porušované jeho základné práva.
- 41 Vzhľadom na veľký počet porovnateľných vecí, prejednávanie ktorých súd nemôže prerušiť až do rozhodnutia Súdneho dvora, súd žiada, aby Súdny dvor túto vec prejednal v skrátanom konaní upravenom v článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.